

INHOUDSOPGAVE

Voorwoord	1
1. Gelukkige oorsprong	5
2. Het monster	15
3. Indiana Jansen	30
4. Gevoelig de loopgraaf in, gevoelloos eruit	42
5. Euforie	52
6. Atoombommen in de basisschool	62
7. De trap naar beneden	73
8. Whisky, slaappillen en hoeren	79
9. De lieve, prachtige vrouw en de gek	91
10. De vlucht	106

Voorwoord

Er ontgaat mij helemaal niets. Ik weet alles, eerlijk waar. Niet alleen over gebeurtenissen uit het verleden, maar ook over alles wat er komen gaat. Heel specifiek ook. Zo weet ik precies wat Julius Caesar dacht toen hij drieëntwintig keer werd neergestoken en het leven uit zich voelde vloeien, of wat er zich in het hoofd van Marie Antoinette afspeelde kort voordat zij het zou verliezen door de guillotine. Ook weet ik nu al precies hoe groot de verbazing bij iedereen zal zijn als Liechtenstein tot glorieuze winnaar van de Derde Wereldoorlog uitgeroepen wordt en bij wie het dun door de broek loopt als blijkt dat we toch niet alleen in het universum zijn.

Het is een groot geschenk, mijn gave, maar nooit heb ik mij geroepen gevoeld om er ook maar iets mee te doen. Nooit heb ik geprobeerd om gebeurtenissen tegen te gaan of te veranderen om een goede uitkomst na te streven. Nee, laat mij maar gewoon weten hoe iets afloopt of dat nu goed of slecht is, dat is voor mij genoeg. In al die jaren dat ik op deze Aarde rondloop is het eigenlijk maar één keer voorgekomen dat ik niet te weten ben gekomen hoe het met iemand afgelopen is en dat zit me tot op de dag van vandaag nog altijd behoorlijk dwars. Het grote mysterie heeft de naam Jan Willem.

Jan Willem was een doodnormale jongen, geboren in een doodnormale familie en opgegroeid in een doodnormale wijk. Misschien dat ik daarom niet zo op hem gelet heb en hem min of meer een beetje uit het oog verloren ben. Ik moet ook heel eerlijk toegeven dat hij niet de gemakkelijkste persoon was om te volgen, zelfs voor mij. Iedereen kent die types wel, je hoort ze niet, je ziet ze niet, ze bewegen zich als levende doden door het leven zonder ook maar door iets of iemand opgemerkt te worden. Ze staan op, gaan naar school of het werk, komen thuis en gaan naar bed, iedere dag weer, iedere dag hetzelfde. Ze voelen zich het prettigst en het veiligst als zij zich afsluiten voor de buitenwereld en, misschien wel het belangrijkste, ze hebben zich er bij neergelegd. Ik dacht altijd dat Jan Willem net zo was en dus niet interessant genoeg om nauwlettend in de gaten te houden, maar ik had het mis.

Jan Willem had, net als mij, ook een gave. Hij was namelijk buitengewoon goed in staat om zijn gevoelens af te schermen, niet alleen voor anderen, maar ook voor zichzelf. Hij voelde zich het prettigst als hij niets voelde, als hij, naar eigen zeggen, comfortabel gevoelloos was. Zonder gevoelens geen leven, zonder leven geen herinneringen. Alles wat ik dan ook weet van Jan Willem is afkomstig uit de zeldzame periodes in zijn leven dat hij wel wat voelde en dat hij wel leefde. Hierin verschilt hij namelijk van alle anderen die zich erbij neergelegd hebben dat zij niet deelnemen aan het leven, want Jan Willem heeft meerdere

malen geprobeerd om terug te keren in het land der levenden. Dit meen ik mij te herinneren. Toch bestaat zijn leven voor mij uit niet meer dan korte flarden, gebeurtenissen waarbij de belangrijkste, het einde, altijd voor mij verborgen blijft.

Ik heb geprobeerd alles wat ik van hem weet op te schrijven in de hoop dat het schrijven meer herinneringen over hem bij mij los zouden maken. Ik ben begonnen bij zijn geboorte en zijn jeugd, want daarover weet ik nu eenmaal het meest te vertellen. Verder heb ik mijn herinneringen aan hem opgeschreven in de volgorde zoals ze bij mij boven gekomen zijn. Het spijt me als het verhaal hierdoor misschien wat onsamenhangend is, maar het is niet anders.

Tijdens het schrijven begon ik inderdaad steeds meer gebeurtenissen over zijn leven te herinneren, maar tot op heden ben ik er nooit achter gekomen hoe zijn leven nou precies eindigde. Wat ik misschien nog wel erger vind is dat ook de persoon Jan Willem nog altijd een raadsel voor mij is. Bij elke nieuwe herinnering die ik aan hem kreeg veranderde keer op keer de manier waarop ik over hem dacht, van lief tot kwaadaardig en van vriendelijk tot klootzak. Frustrerend, maar hetzij zo.

Nu is mijn verhaal over de jongeman af. Tenminste, ik ben er klaar mee. Af en toe komen er nog wel eens herinneringen aan hem bij mij boven, maar ik ben echter al lang geleden gestopt om die op te schrijven. Telkens weer een andere Jan Willem. Ik werd er gek van. Misschien dat jullie er wijs uit kunnen worden,

misschien kent één van jullie hem zelfs wel. Mij is het, ongelooflijk maar waar, niet gelukt en dat vind ik godgeklaagd jammer, want het is met geen pen te beschrijven hoe graag ik zou willen weten wat er met hem gebeurt is. Is het Jan Willem gelukt om te gaan leven of heeft hij zich voorgoed afgesloten voor de wereld? Ik moet het weten, want de gedachte te moeten leven met een einde dat altijd in nevelen gehuld blijft is ondraaglijk.